

2. Η στάσις

Δεν είναι όμως μόνον η ιεροπρεπής καθόλου εμφάνισις του ιεροψάλτου εκείνη, η οποία συμβάλλει εις την ουσιαστικήν Λατρείαν του Θεού και καθιστά τον ιερόν υμνωδόν ζώντα και θετικόν παράγοντα διά μίαν λειτουργικήν αναγέννησιν μέσα εις τους κόλπους της Εκκλησίας μας. Είναι προσέτι και η ευλαβής του στάσις κατά την ώραν της ασκήσεως της ιεράς του διακονίας.

Πας εν τω ιερώ ναώ παρέχων τας υπηρεσίας αυτού θα πρέπει συνεχώς να διακατέχεται από την βαθείαν συναίσθησιν της φοβεράς του διακονίας. Κυριολεκτικώς «εν φόβω και τρόμω» πρέπει να επιτελή το έργον του. Ουδ' επί στιγμήν πρέπει να τον απολείπη ο φόβος του Θεού και ο τρόμος προ του υψηλού έργου εις το οποίον τον εκάλεσεν ο Θεός. Διακονών εις τον ναόν συμμετέχει εις την θείαν της Εκκλησίας προσπάθειαν δια τον αγιασμόν και την ηθικήν τελείωσιν των μελών της. Και πας ούτω συμμετέχων, ανήκει εις τα στελέχη της Εκκλησίας και κυκλώνει, ούτως ειπείν, έστω και νοερώς, έστω και εκ του μακρόθεν, «έξω του Βήματος» ιστάμενος και διακονών, το ιερόν και θείον θυσιαστήριον. Ως εκ τούτου αντιλαμβάνεται πας τις οπόση προσοχή και συναίσθησις απαιτείται εν τη εκτελέσει του ιερού αυτού καθήκοντος. Προσοχή απαραμείωτος και συναίσθησις βαθεία, ότι υπουργεί εις υπόθεσιν αγίαν και ουρανίαν.

Όταν λοιπόν ο ιεροψάλτης κατέχεται από την τοιαύτην συναίσθησιν, όταν συνεχώς θα έχη κατά νουν ότι συνεχίζει το έργον μεγάλων της Εκκλησίας πατέρων, όταν θα αναμνησκειται ότι προσφέρει λόγους και ψάλλει άσματα θρησκευτικά, τα οποία ηδυμόλπως συνέταξαν και εστιχούργησαν και εμελοποίησαν άγιοι οσιακαί υπάρξεις και μεγάλοι της πίστεως φυσιογνωμίοι, όταν θα σκέπτεται ότι καλείται να γίνη εκπρόσωπος της προσευχομένης ευχαριστιακής κοινότητος και εξ ονόματός της να απευθύνη προς τον Θεόν δοξολογίας και ικεσίας, τότε αφεύκτως και η στάσις του κατά την ώραν της Θ. Λατρείας θα είναι και ευλαβική και σεμνή, ανάλογος προς τον τόπον τον ιερόν και προς τον χρόνον τον άγιον. Θα αποφεύγη δε δεόντως παν ό,τι είναι δυνατόν να προδίδη ή να σημαίνη ανευλάβειαν ή έλλειψιν της τοιαύτης συναισθήσεως της αποστολής του.

Η ευλαβής όμως στάσις του ψάλλοντος είναι συνάρτησις πολλών επί μέρους λεπτομερειών. Άλλωστε εκ λεπτομερειών απαρτίζεται το σύνολον το τέλειον, το προκαλούν τον θαυμασμόν μας. Δυστυχώς ολίγοι είναι εκείνοι που δίδουν σημασίαν εις τας λεπτομερείας.

Όμως εάν διά πάντα άνθρωπον επιθυμούντα να παρουσιάξη πρόοδον πνευματικήν, έχουν σημασίαν αι λεπτομέρειαι, πολλώ μάλλον τούτο ισχύει δια τους ανθρώπους της Εκκλησίας, και ειδικώτερον δια τους ιεροψάλτας, οίτινες ιστάμενοι επί του στασιδίου των ομοιάζουν προς φως τεθειμένον επί την λυχνίαν και προς επιστολήν Χριστού «γινωσκομένην και αναγινωσκομένην υπό πάντων ανθρώπων». Και η ελαχίστη περί την στάσιν και την συμπεριφοράν απροσεξία του ιεροψάλτου γίνεται αμέσως αντιληπτή και σχολιάζεται δυσμενώς μεν δι' αυτόν, επιζημίως δε δια τας ψυχάς των εκκλησιαζομένων. Η διακεκριμένη θέσις, την οποίαν επεφύλαξε διά τον ιεροψάλτην η Εκκλησία εντός του ναού, έχει και ωρισμένας απαιτήσεις, τας οποίας οφείλει πας τις να ικανοποιή. Τας εκ της θέσεώς των απορρέουσας υποχρεώσεις εις τον τομέα τούτον ασφαλώς δεν αγνοούν οι ιεροψάλται. Ίσως όμως η υπογράμμισις ωρισμένων εξ αυτών ενταύθα, να προσφέρη αφορμήν γονιμωτέρων σκέψεων.